

จงอยู่ในความเคารพตนเองอยู่เสมอ ให้ความเคารพนับถือกับทุกคน และให้ความร่วมมือกับพวกเขาเพื่อทำให้พวกเขามีพลัง

วันนี้ บัพดาตา ผู้ประทานโชค กำลังเห็นเส้นโชคสามเส้นบนหน้าผากของลูกๆแต่ละคนในทุกหนแห่ง หนึ่งในคือเส้นโชคแห่งการหล่อเลี้ยงของพระเจ้า สองคือเส้นโชคแห่งคำสอนอันสูงส่งของครูที่แท้จริง สามคือเส้นของศรีเมตที่เปล่งประกาย ทั้งสามเส้นนี้เปล่งประกายอย่างงดงามอยู่กลางหน้าผากของลูกๆทุกคนในทุกหนแห่ง ลูกทุกคนก็เห็นเส้นโชคทั้งสามประเภทของตนเองเช่นกันใช่หรือไม่? เนื่องจากผู้ประทานโชคเป็นพ่อของลูกๆ นอกจากลูกแล้ว มีใครอีกไหมที่จะมีโชคที่สูงส่งเช่นนี้? บัพดาตากำลังเห็นว่ามิดวงวิญญาณหลายๆล้านในโลก แต่จากดวงวิญญาณหลายๆล้านเหล่านั้น นี่คือการบรกรรมที่มี 600,000 มีลูกจำนวนน้อยมาก ดังนั้น ลูกจึงเป็นเพียงหนึ่งกำมือจากหลายๆล้านใช่หรือไม่? โดยทั่วไป ทั้งสามสิ่งนี้ – การหล่อเลี้ยง, การศึกษา และคำแนะนำและแนวทางที่สูงส่ง - เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกคนในชีวิตของเขา อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างของกลางวันและกลางคืนระหว่างการหล่อเลี้ยงของพระเป็นเจ้านี้กับคำแนะนำและแนวทาง, การหล่อเลี้ยงและการศึกษาที่ได้รับจากดวงวิญญาณเทพและดวงวิญญาณมนุษย์ ดังนั้น โชคของลูกจึงสูงส่งมาก ลูกไม่เคยแม้กระทั่งจินตนาการถึงสิ่งนี้เลย อย่างไรก็ตาม ในตอนนี้ หัวใจของลูกแต่ละคนร้องเพลงว่า "ฉันได้มาซึ่งการบรรลุผลแล้ว!" ลูกบรรลุผลแล้ว หรือลูกยังคงต้องให้ได้มาซึ่งการบรรลุผลนั้นอยู่? ลูกจะพูดว่าอย่างไร? ลูกได้มาซึ่งการบรรลุผลนั้นแล้วใช่หรือไม่? พ่อก็พอใจเช่นกันที่ได้เห็นโชคของลูกๆเช่นนี้ ลูกๆพูดว่า: "ว้า บาบา! ว้า!" (นี่คือสิ่งมหัศจรรย์ของبابา!) แล้วพ่อก็พูดว่า: "ว้า ลูกๆ! ว้า!" (นี่คือสิ่งมหัศจรรย์ของลูกๆ!) อย่าเพียงแค่อึดใจโชคนี้ไว้ในสำนักกูรูของลูก แต่จงอยู่อย่างเป็นตัวของตัวเองสำนักกูรูนั้นอยู่เสมอ ลูกบางคนคิดได้ดีมาก แต่ลูกต้องไม่กลายเป็นตัวของความคิด (sochna swaroop) จงกลายเป็นตัวของการจดจำระลึกถึง (smruti swaroop) เป็นตัวของการจดจำระลึกถึงคือเป็นตัวของพลัง (samarth swaroop) เป็นตัวของความคิดไม่ใช่ตัวของพลัง

เมื่อเห็นเกมต่างๆของลูกๆ บัพดาตาก็ยังคงยิ้มอยู่ต่อไป ลูกบางคนอยู่อย่างเป็นตัวของตัวเอง ความคิด พวกเขาไม่ได้อยู่อย่างเป็นตัวของการจดจำระลึกถึงอยู่ตลอดเวลา บางครั้งพวกเขาเป็นตัวของตัวเอง และบางครั้งก็เป็นตัวของการจดจำระลึกถึง ผู้ที่อยู่อย่างเป็นตัวของการจดจำระลึกถึงนั้นอยู่ในรูปที่เป็นธรรมชาติของพวกเขตลอดเวลา ผู้ที่อยู่อย่างเป็นตัวของตัวเองต้องใช้ความพยายาม ยุคบรรจบพบกันนี้ไม่ใช่ยุคที่ต้องใช้ความเพียรพยายาม แต่เป็นยุคที่จะสัมผัสกับการได้มาซึ่งการบรรลุผลทั้งหมด ลูกได้เพียรพยายามมาแล้วเป็นเวลาถึง 63 ชาติเกิด แต่เวลานี้เป็นยุคนั้นก็คือเวลาที่จะได้มาซึ่งการบรรลุผลของความเพียรพยายามเหล่านั้นแล้ว

บัพดาตาได้เห็นว่าคุณได้มีความพยายามใดๆที่จะมีความตระหนักรู้ถึงร่างกายหรือไม่ "ฉันเป็นคนนั้น ฉันเป็นคนนี้" ลูกได้เพียรพยายามใดๆเพื่อสิ่งนั้นหรือไม่? นั่นมันเป็นธรรมชาติใช่หรือไม่? จิตสำนึกที่เป็นร่างกลายเป็นธรรมชาติของลูกแล้วใช่หรือไม่? มันกลายเป็นธรรมชาติที่แข็งแกร่งเช่นนั้นที่แม้กระทั่งตอนนี้ ในช่วงเวลาของการมีจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ จิตสำนึกที่เป็นร่างก็ดึงดูดลูกบางคนเข้าไปหาตัวมันเอง แล้วลูกจึงคิดว่า "ฉันเป็นดวงวิญญาณ ฉันเป็นดวงวิญญาณ" อย่างไรก็ตาม จิตสำนึกที่เป็นร่างได้กลายเป็นธรรมชาติอย่างมาก แม้จะขัดต่อความปรารถนาในจิตสำนึกของลูกก็ตาม หรือเมื่อลูกไม่ได้คิดถึงมัน ลูกก็มีจิตสำนึกที่เป็นร่างซ้ำแล้วซ้ำเล่า บัพดาตากล่าวว่า: เวลานี้ ในชาติเกิดของการตายขณะที่มีชีวิตอยู่ของลูกนี้ ให้สภาพของจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ สำนักกูรูของดวงวิญญาณ กลายเป็นธรรมชาติของลูกและเป็นไปโดยธรรมชาติเช่นกัน ลูกไม่ควรที่จะต้องเพียรพยายามเช่นนั้นว่า "ฉันเป็นดวงวิญญาณ ฉันเป็นดวงวิญญาณ" เมื่อเด็กเกิดมาและเริ่มเข้าใจ เมื่อเขาเติบโตขึ้น เขาจะได้รับการแนะนำว่าเขาเป็นใครและเขาเป็นของใคร ลูกๆบราห์มินได้รับการแนะนำอะไรเมื่อลูกเกิดมา? ลูกเป็นใคร บทเรียนเรื่องดวงวิญญาณได้มีการทำให้มั่นคงสำหรับลูกแล้วใช่หรือไม่? ดังนั้น ให้การแนะนำแรกนี้กลายเป็นธรรมชาติโดยธรรมชาติของลูก ธรรมชาติคือเป็นธรรมชาติและสม่ำเสมอ ลูกไม่จำเป็นต้องพยายามที่จะจดจำมัน ในทำนองเดียวกัน ตามเวลาในตอนนี้ สภาพของจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณของลูกบราห์มินทุกคนควรเป็นธรรมชาติ ลูกบางคนมีสภาพนี้ พวกเขาไม่จำเป็นต้องคิดเกี่ยวกับมัน พวกเขาเป็นตัวของการจดจำระลึกถึง เวลานี้แน่นอนว่าลูกต้องกลายเป็นตัวของการจดจำระลึกถึงอย่างสม่ำเสมอและเป็นธรรมชาติ บทสุดท้ายข้อสอบสุดท้ายของบราห์มินทั้งหมดคือข้อสอบเล็กๆนี้ของการกลายเป็นผู้เอาชนะความผูกพันยึดมั่นและเป็นตัวของการ

จดจำระลึกถึง

แล้วปีนี้ลูกจะทำอะไร? ลูกบางคนถามว่า “ปีนี้เราควรมีเป้าหมายพิเศษอะไร?” บัพดาดาบอกว่า ขอให้ลูกมีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณและเป็นตัวของการจดจำระลึกถึงอยู่เสมอ ยิ่งใจลูกก็ต้องได้รับการหลุดพ้นในชีวิตอยู่แล้ว แต่ก่อนที่ลูกจะหลุดพ้นในชีวิต ลูกต้องเป็นอิสระจากการต้องลำบากตรากตรำ สภาพนี้จะนำเวลาให้เข้ามาใกล้และปลดปล่อยพี่น้องชายหญิงทุกคนในโลกจากความทุกข์และความไม่สงบ สภาพนี้ของลูกจะเปิดประตูไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้น ดังนั้น ลูกไม่รู้สึกเมตตาต่อพี่น้องชายหญิงของลูกบ้างหรือ? ดวงวิญญาณทุกหนแห่งกำลังร้องไห้ออกมาด้วยความทุกข์ ดังนั้นการหลุดพ้นของลูกจะทำให้ทุกคนได้รับการหลุดพ้น ดังนั้น ตรวจสอบว่าลูกมีความตระหนักรู้ตามธรรมชาติในระดับใด และด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีรูปที่ทรงพลัง การกลายเป็นตัวของพลังหมายความว่าความไร้ประโยชน์ทั้งหมดจะจบสิ้นลงได้อย่างง่ายดาย ลูกจะไม่ต้องเพียรพยายามเช่นนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ตอนนี้ ในปีนี้ เนื่องจากความรักที่มีต่อลูกๆ บัพดาดาไม่ต้องการเห็นลูกๆ คนไหนต้องลำบากตรากตรำกับปัญหาใดๆ อีกต่อไป จบสิ้นปัญหาและกลายเป็นตัวของการแก้ไขปัญหอันทรงพลัง สิ่งนี้เป็นไปได้ไหม? สิ่งนี้เป็นไปได้ไหม? ดาดี พุดลี! ผู้เป็นครู พุดลี! เป็นไปได้ไหม พันดาวาสสิ่งนี้เป็นไปได้ไหม? ออย่าหาข้ออ้างที่หลังว่า "เพราะสิ่งนี้ เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น... ถ้าสิ่งนี้ไม่เกิดขึ้น สิ่งนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น" บัพดาดาเคยเห็นเกมมากมาย เกมที่แสนหวานมาก ไม่ว่าจะทำอะไรขึ้น แม้ว่ารูปแบบของปัญหาจะใหญ่กว่าหมาลัย 100 เท่า แม้ว่าปัญหาจะมาจากร่างกาย จิตใจ จากคนอื่น หรือจากวัตถุประสงค์ของธรรมชาติต่างๆ ปัญหาที่เป็นสถานการณ์ภายนอกก็ไม่มีอะไรเลยเบื้องหน้าสภาพดั้งเดิมของลูก วิธีที่จะสร้างสภาพดั้งเดิมของลูกคือการมีความเคารพตนเอง ให้มีความเคารพตนเองอย่างเป็นธรรมชาติ ลูกไม่ควรจดจำสิ่งนี้ ลูกไม่ควรที่จะต้องเพียรพยายามเช่นนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า “ไม่เลย จริงๆ แล้ว ฉันเป็นผู้ที่ดวงกจักรแห่งการตระหนักรู้ในตนเอง ฉันคือแสงสว่างของดวงตา ฉันนั่งอยู่บนบัลลังก์แห่งหัวใจ ฉันคือสิ่งนี้” มีใครอีกไหมที่จะเป็นสิ่งนี้? ใครเป็นสิ่งนี้ในวงจรที่แล้ว? เป็นคนอื่นที่กลายเป็นสิ่งนี้หรือลูกที่กลายเป็นสิ่งนี้? มันคือลูก มันคือลูกและลูกจะกลายเป็นสิ่งนี้ในทุกๆ จจร สิ่งนี้ถูกกำหนดไว้แล้ว บัพดาดา กำลังเห็นใบหน้าทั้งหมด ลูกทุกคนคือคนเดิมคนเดียวกันจากวงจรที่แล้ว ลูกเป็นคนของวงจรนี้หรือของวงจรอื่นๆ ก่อนหน้านั้นหรือไม? ลูกเป็นคนเดียวกันของหลายๆ จจร ใช่หรือไม่? ผู้ที่เป็นคนๆ เดียวจากทุกวงจร ยกมือขึ้น! ดังนั้น มันก็ถูกกำหนดไว้แล้วใช่หรือไม่ ลูกได้รับใบประกาศนียบัตรของการสอบผ่านแล้วใช่หรือไม่? หรือลูกยังคงต้องประกาศสิทธิ์ในสิ่งนี้อยู่หรือไม่? ลูกได้รับสิ่งนี้แล้วใช่หรือไม่? ลูกได้รับแล้วหรือว่าลูกยังต้องประกาศสิทธิ์ในสิ่งนี้อยู่หรือไม่? ลูกได้รับในวงจรที่แล้ว แล้วทำไมลูกจะไม่รับในตอนนี้นะ? กลายเป็นตัวของความตระหนักรู้ในเรื่องนี้ ลูกแต่ละคนได้รับใบประกาศนียบัตรแล้ว จะมีความแตกต่างกันระหว่างการสอบผ่านด้วยเกียรตินิยมหรือเพียงแค่สอบผ่าน แต่ลูกเป็นคนๆ เดียวกัน ลูกแน่ใจเกี่ยวกับสิ่งนี้ใช่หรือไม่? หรือลูกจะลืมสิ่งนี้เมื่อเดินทางบนรถไฟ? หรือมันจะบินหายไปเมื่อลูกขึ้นเครื่องบินหรือไม่? ไม่เลย

ตัวอย่างเช่น ปีนี้ ลูกมีความมุ่งมั่นที่จะเฉลิมฉลองวันขึ้นพราตริด้วยความจริงใจและความกระตือรือร้นในทุกหนแห่ง และดังนั้น ลูกจึงเฉลิมฉลองใช่หรือไม่? ด้วยความมุ่งมั่นของลูก ความคิดใดๆ ก็ตามที่ลูกมีก็สำเร็จลุล่วงใช่หรือไม่? แล้วนี่คือความมหัศจรรย์ของอะไร? ความเป็นหนึ่งเดียวกันและความมุ่งมั่น ลูกคิดที่จะทำรายการ 67 โปรแกรม แต่บัพดาดาเห็นว่าลูกหลายคนทำโปรแกรมมากกว่าจำนวนนั้น นี่เป็นสิ่งซึ่งบอกของรูปที่ทรงพลัง นี่เป็นข้อพิสูจน์ในทางปฏิบัติของความจริงใจและความกระตือรือร้น ลูกทำสิ่งนี้โดยอัตโนมัติในทุกหนแห่งใช่หรือไม่? ในทำนองเดียวกัน ลูกทุกคนร่วมกันให้กำลังใจซึ่งกันและกันและกันและกันมีความคิดว่า "ตอนนี้เราต้องทำให้เวลาใกล้เข้ามาอย่างแน่นอน เราต้องทำให้ดวงวิญญาณได้รับการหลุดพ้น" อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อลูกนำความคิดของลูกมาใช้ในรูปแบบปฏิบัติจริงโดยการกลายเป็นตัวของการจดจำระลึกถึง

บัพดาดาได้ยินมาว่าผู้คนจากต่างประเทศจะมีเสน่ห์มีล้นหรือมีการประชุมพิเศษ และชาวบาร์ตก็มีการประชุมเช่นกัน และดังนั้น ในการประชุม อย่าเพียงแค่วางแผนสำหรับงานรับใช้ วางแผน แต่ให้มีความสมดุล ร่วมมือกันในลักษณะเช่นนั้นที่ลูกทุกคนกลายเป็นนายผู้ทรงอำนาจและเฝ้าแต่โอบอุ้มไปข้างหน้าต่อไป จงเป็นผู้ประทานและให้ความร่วมมือกัน อย่าได้มองที่สถานการณ์ แต่จงให้ความร่วมมือกัน อยู่ในความเคารพตนเองของลูกและให้ความร่วมมือกันด้วยการให้ความเคารพ เพราะเมื่อลูกให้ความเคารพต่อดวงวิญญาณใดๆ จากหัวใจของลูก นั่นคือการทำบุญที่ยิ่งใหญ่มาก ลูกได้ให้ความจริงใจและความกระตือรือร้นแก่ดวงวิญญาณที่อ่อนแอ และนั่นคือบุญที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น ลูกต้องไม่ทำให้คนที่ล้มลงไปแล้วล้มลง แต่จงโอบกอดพวกเขาไว้ - ไม่ใช่จากภายนอก การโอบกอดพวกเขาหมายถึงการทำให้พวกเขาทัดเทียมกับพ่อ

ให้ความร่วมมือแก่พวกเขา

ลูกได้ถามว่าลูกควรทำอะไรในปีนี้ใช้หรือไม่? เพียงแค่ให้ความเคารพและรักษาความเคารพตนเองไว้ กลับมามีพลังและทำให้ผู้อื่นมีพลัง อย่างนาตนเองเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ไร้ประโยชน์ ยิ่งใจดวงวิญญาณที่อ่อนแอก็อ่อนแออยู่แล้ว และหากลูกยังคงมองดูความอ่อนแอของพวกเขาต่อไป ลูกจะให้ความร่วมมือได้อย่างไร? ให้ความร่วมมือแล้วลูกจะได้รับพร เมื่อลูกไม่สามารถทำอะไรอย่างอื่นได้ ความพยายามที่ง่ายที่สุดคือการให้พรและรับพร ให้ความเคารพและกลายเป็นผู้ที่มีความเคารพแก่การได้รับการสรรเสริญ เพียงผู้ให้ความเคารพเท่านั้นที่มีความเคารพแก่การได้รับความเคารพจากทุกคน มากเท่าที่ลูกมีความเคารพแก่การได้รับความเคารพในตอนนั้น ลูกจะมีสิทธิ์ในอาณาจักรและกลายเป็นดวงวิญญาณที่มีความเคารพแก่การกราบไหว้บูชามากเท่านั้น จงให้ต่อไป อย่าคิดที่จะรับ การให้เมื่อลูกได้รับนั้นเป็นงานของนักธุรกิจ ลูกเป็นลูกของผู้ประทาน บัพดาจารย์ผู้รักและพอใจที่ได้เห็นงานรับใช้ของลูกๆ ในทุกหนแห่ง ลูกทุกคนทำงานรับใช้ได้ดีมาก อย่างไรก็ตาม เวลานั้น ลูกต้องก้าวไปข้างหน้าใช้หรือไม่? ลูกทุกคนทำงานรับใช้ได้ดีมากด้วยคำพูด ลูกยังได้รับผลลัพธ์ที่ดีในการทำงานรับใช้ ด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่นกัน ลูกได้จับสัณการพำนักของดวงวิญญาณมากมาย นอกจากนั้น เมื่อเห็นความเร็วของเวลา บัพดาจารย์ไม่ต้องการให้ลูกรับใช้แค่ดวงวิญญาณเพียงจำนวนน้อยนิดเท่านั้น เพราะลูกเป็นเครื่องมือในการประทานการหลุดพ้นให้กับดวงวิญญาณทั้งโลก เพราะลูกเป็นมิตรร่วมทางของพ่อ ดังนั้น ตามความเร็วของเวลา ตอนนั้น ลูกต้องทำงานรับใช้สามประเภทในเวลาเดียวกัน ประเภทที่หนึ่งคือด้วยคำพูดของลูก จากนั้นด้วยสภาพที่ทรงพลังของลูก และประเภทที่สามคือกระแสทางจิตวิญญาณที่สูงส่งของลูก ไม่ว่าลูกจะรับใช้ที่ใดให้แผ่กระแสทางจิตวิญญาณเช่นนั้นออกไปเพื่อให้ทุกคนถูกดึงดูดโดยอิทธิพลของกระแสจิตเหล่านั้นได้อย่างง่ายดาย ดูสิว่าแม้แต่ในชาติเกิดสุดท้ายของลูก ภาพลักษณ์ที่ไม่มีชีวิตของลูกก็กำลังรับใช้เพียงใจ พวกเขาพูดอะไรเป็นคำพูดหรือไม่? กระแสจิตของพวกเขาทำให้ผู้เลื่อมใสศรัทธาได้รับผลจากความเลื่อมใสศรัทธาได้อย่างง่ายดาย ด้วยวิธีนี้ ทำให้กระแสจิตมีพลัง ให้รังสีของพลังทั้งหมดแผ่กระจายโดยผ่านกระแสจิตเพื่อให้กระแสจิตนั้นเปลี่ยนแปลงบรรยากาศ กระแสจิตเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดรอยประทับลงในหัวใจของลูก ลูกทุกคนคงเคยสัมผัสประสบการณ์มาแล้วว่าผลกระทบจะคงอยู่นานแค่ไหนเมื่อลูกมีรอยประทับของกระแสจิตที่ดีหรือไม่ดีของใครบางคนในหัวใจของลูก มันคงอยู่เป็นเวลานานใช้หรือไม่? ไม่สามารถขจัดออกไปได้แม้เมื่อลูกต้องการที่จะขจัดมันออกไป เมื่อกระแสจิตที่ไม่ดีของใครบางคนฝังอยู่ในหัวใจของลูก ลูกสามารถขจัดมันออกไปได้อย่างง่ายดายหรือไม่? ดังนั้น กระแสจิตของรังสีของพลังทั้งหมดของลูกจะทำงานเหมือนรอยประทับ คำพูดสามารถถูกลืมได้ แต่รอยประทับที่สร้างขึ้นจากกระแสจิตไม่สามารถขจัดออกไปได้อย่างง่ายดายเช่นนั้น ลูกเคยมีประสบการณ์กับสิ่งนี้แล้วใช้หรือไม่? ลูกมีประสบการณ์นี้แล้วใช้หรือไม่?

บัพดาจารย์แสดงความยินดีกับคุณซาราและบอมเบย์เป็นหลายล้านเท่าสำหรับความจริงและความกระตือรือร้นที่พวกเขาแสดงออกมา เพราะเหตุใด? คุณสมบัติพิเศษของลูกคืออะไร? ทำไมบาบาจึงแสดงความยินดีกับลูก? ลูกยังคงดำเนินงานที่ใหญ่ต่อไป แต่ทำไมบาบาจึงแสดงความยินดีกับลูกเป็นพิเศษ? คุณสมบัติพิเศษของทั้งสองสิ่งนี้ก็คือความเป็นหนึ่งเดียวกันและความมุ่งมั่น ที่ใดมีความเป็นหนึ่งเดียวกันและความมุ่งมั่น แทนที่จะใช้เวลาหนึ่งปี งานหนึ่งปีก็จะสำเร็จลุล่วงภายในเวลาหนึ่งเดือน ผู้ที่มาจากซาราและบอมเบย์ได้ยินหรือไม่?

ตอนนี้ จงกลับมามั่นคงในสภาพของพระอาทิตย์แห่งความรู้ในหนึ่งวินาทีและแผ่รังสีของพลังทั้งหมดไปยังดวงวิญญาณทั้งหมดที่อยู่ในความหวาดกลัวและความปั่นป่วน พวกเขาหวาดกลัวมาก ให้พลังแก่พวกเขา แผ่กระแสจิต อัจชะ (บัพดาจารย์ทำการฝึกดริล)

บัพดาจารย์ได้รับจดหมายและอีเมลมากมายจากลูกๆ ในทุกหนแห่ง แต่ละคนพูดว่า: มอบความทรงจำระลึกถึงของฉันให้แก่บาบาด้วย มอบความทรงจำระลึกถึงของฉันให้แก่บาบาด้วย บัพดาจารย์พูดว่า: ความรักและความทรงจำระลึกถึงของลูกที่รักทุกคนได้ไปถึงบัพดาจารย์แล้ว แม้กระทั่งในขณะที่นั่งอยู่ในที่ห่างไกล ลูกก็นั่งอยู่ในหัวใจของบัพดาจารย์ ดังนั้น ลูกทุกคนที่กล่าวว่า "มอบความทรงจำระลึกถึงของฉัน มอบความทรงจำระลึกถึงของฉัน" คำพูดนั้นได้ไปถึงบาบาแล้ว ความรักของลูกๆ และความรักของพ่อที่กำลังทำให้ลูกๆ โอบบั้น อัจชะ

ถึงลูกๆ ผู้มีโชคอย่างยิ่งทุกคนในทุกหนแห่ง ถึงดวงวิญญาณพิเศษจำนวนหนึ่งกำมือจากหลายๆ ล้าน ถึงลูกๆ ที่เป็นประโยชน์ในงานรับใช้ซึ่งอยู่ในความเคารพตนเองและความเคารพผู้อื่นอยู่เสมอ ถึงดวงวิญญาณที่เป็นตัวของการจดจำระลึกถึงและเป็นตัวของพลังอยู่เสมอ ถึงลูกๆ ที่เป็นตัวของพลังทั้งหมดและนั่งอยู่บนที่นั่งที่ไม่ไหวหวั่นสันคลอนอยู่เสมอ

รัก ระลึกถึง และนมัสเต จากบัพดาตา

ถึง ดาดีจี: บัพดาตาพอใจในตัวลูกเป็นพิเศษ ทำไมท่านจึงพอใจ? ท่านพอใจเป็นพิเศษที่เหมือนกับที่พ่อบราห์มาเคยสั่งทุกคนว่า "ลูกต้องทำสิ่งนี้ และลูกต้องทำตอนนี้" ดังนั้นลูกจึงทำตามพ่อบราห์มาในสิ่งนั้น (ลูกก็อยู่กับพ่อด้วย) นั่นเป็นเรื่องจริง แต่ลูกได้กลายเป็นเครื่องมือแล้วใช่หรือไม่? ลูกมีความมุ่งมั่นเช่นนั้นที่ประสบความสำเร็จในทุกหนแห่ง เหตุนี้เองลูกจึงเต็มไปด้วยพลังทางจิตมากมายอย่างแผ่ทั่ว สุขภาพของลูกก็ดี ลูกเต็มไปด้วยพลังทางจิตมากมายที่สุขภาพของลูกเทียบไม่ได้เลย เป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ใช่ไหม?

เมื่อเห็นดาดีพบกับบบา ทุกคนรู้สึกว่ ถ้าฉันเป็นดาดี ฉันก็จะพบในลักษณะเดียวกันเช่นกัน ลูกก็จะกลายเป็นดาดีเช่นกัน บัพดาตาได้สร้างแผนขึ้นมาในหัวใจของท่าน ท่านยังไม่ได้ให้สิ่งนั้นแก่ลูก ดังนั้น ชุมมของผู้ที่เป็นเพชรพลอยดั้งเดิมของการรับใช้ตั้งแต่สมัยสภารของบราห์มาบบา จะต้องทำให้เข้มแข็งขึ้น (ลูกจะทำสิ่งนี้เมื่อใด?) เมื่อลูกทำ นี่คือน้ำที่ของลูก (ถึง ดาดีจางกิ) ลูกก็มีความคิดนี้อยู่ในหัวใจเช่นกันใช่หรือไม่? เช่นเดียวกับที่ชุมนุมของความเป็นหนึ่งเดียวกันและความมุ่งมั่นของลูกดาดีนั้นแข็งแกร่ง ในทำนองเดียวกัน ชุมมของเพชรพลอยดั้งเดิมของการรับใช้ก็ต้องแข็งแกร่งเช่นกัน มีความจำเป็นอย่างมากสำหรับสิ่งนี้ เพราะงานรับใช้ต้องเพิ่มขึ้น ดังนั้น พลังของชุมนุมจึงสามารถทำทุกสิ่งที่ต้องการได้ พันดาวาสทั้งห้าเป็นสัญลักษณ์ของอนุสรณ์ของชุมนุม มีห้าพันดาวาสแต่พวกเขาเป็นสัญลักษณ์ของชุมนุม อัจชะ ผู้ที่ซ่องแวงอยู่กับการทำงานรับใช้ที่ศูนย์ตั้งแต่สมัยของสภารบราห์มาเป็นต้นมา จงยืนขึ้น ผู้ที่อยู่ใต้อุญก็มิบราเธอร์ในกลุ่มนี้ด้วย จะไม่มีการรอดพ้นได้หากไม่มีพันดาวาส มีอยู่ไม่กี่คนที่นี่ แต่มีมากกว่านั้น เป็นหน้าที่ของบุคคลนี้ (ดาดีจางกิ) ที่จะนำชุมนุมมารวมกัน บุคคลนี้ (ดาดีจี) เป็นกระดุกสันหลัง พวกเขาเป็นเพชรพลอยที่ดีมาก อัจชะ ทุกอย่างเรียบร้อยดี ไม่ว่าลูกจะทำอะไรต่อไปก็ตาม ก็มีความยิ่งใหญ่ในชุมนุมของลูก บ็อมปราการของลูกแข็งแกร่ง

พร: ขอให้ลูกมีชัยชนะอย่างสม่าเสมอในทุกสถานการณ์ที่เลวร้ายด้วยการนั่งบนที่นั่งของความเคารพตนเองของลูก

คงนั่งอยู่บนที่นั่งของความเคารพตนเองของลูกอยู่เสมอ: ฉันเป็นเพชรพลอยแห่งชัยชนะ ฉันเป็นนายผู้ทรงอำนาจ ที่นั่งของลูกเป็นเช่นไร ลูกก็จะพัฒนาคุณสมบัติสำหรับที่นั่งนั้นเช่นนั้น เมื่อสถานการณ์ที่เลวร้ายใด ๆ มาอยู่เบื้องหน้าลูก ให้ตั้งตนเองให้อยู่บนที่นั่งนี้ในหนึ่งวินาที คำสั่งเดียวที่ต้องเชื่อฟังคือคำสั่งของผู้ที่นั่งอยู่บนที่นั่งของตน (ของตำแหน่งของตน) เท่านั้น จงนั่งบนที่นั่งของลูก และลูกจะได้รับชัยชนะ ยุคบรรจบพบกันคือยุคที่มีชัยชนะอย่างสม่าเสมอ ยุคนี้ได้รับพร ดังนั้นจงได้รับพรและกลายเป็นผู้มีชัยชนะ

คติพจน์: ผู้ที่ได้รับชัยชนะเหนือความอ่อนแอทั้งหมดของพวกเขาคือกองทัพซัพซักตีพันดาฟ

*** โอม ซานติ ***